

Ihmisen sukupuolinen olemus („*Jumaläidin mysterio*“)

(Ihmisen olemus eri tasoilla uudelta kannalta katsottuna
silmälläpäitäen ihmisen sukupuolista luonnetta)

Pekka Ervast: „Toimittajalta” vuonna 1915:

„Heti vuosikokouksen päätyttyä pidin yhdeksän luentoa ja yhden kysymyskokouksen käsittävän sarjan aineesta „ihmisen sukupuolinen olemus”. En ole ennen puhunut asiasta tällä tyhjentävällä tavalla. Kerroin niistä monissa kohdin hämmästyttävistä tuloksista, joihin tutkimuksissani – sekä tieteellisissä että salatieteellisissä – olen tullut, ja jos toisessa kuulijassa sain sydämen kiitollisesta riemusta sykkimään, vaikuttivat sanani ehkä toiseen pelottavasti ja lamauttavasti. Siihen en voinut mitään. Koetin esittää totuutta semmoisena kuin sen olen nähnyt, ja totuus on kaksiteräinen miekka. Toivon hartaasti, että pian voisin julkaista asiasta kirjan.”

(Tietäjä 1915, n:ot 7–8, sivut 260–261)

Pekka Ervastin luennot Mikkelissä kesällä 1915

Esipuhe.

Kun ihminen esim. tällaisissa vuosikokouksissa saa kokea kirkkaita ihania tunteita, silloin hän tunneluonnossaan on tyydytetty. Mutta kun järki alkaa herätä, silloin hänen välttämättä myös täytyy oppia ajattelemaan. Me teosofeina olemme oppineet ajattelemaan, me olemme lukeneet ja tutkineet elämää ja aikain viisauden oppeja, emme siis pelkää ajattelua. Sentähden tällaiset tilaisuudet, kuten vuosikokouksemme, jolloin saamme nauttia taiteesta, tuntea rauhan ja rakkauden tunteita, ovat meille mielen

virikistykseksi, koska emme muuten etsi hetkellistä tunne-elämää, lahkolaista tunnehymistystä. Kun nyt siis olemme olleet tilaisuudessa nauttimaan niin paljon kaunista, niin nyt voimme taas kääntyä takaisin niin sanoakseni teosofiseen jokapäiväisyyteen, jättää ylevien tunteiden vaatimukset ja teroittaa älyämme totuuden tutkimisessa. Ja kun osaamme ajatella, emme mitään pelkkää; jos tunnemme pelkoa tai vastenmielisyyttä, niin se johtuu astraaliruumiista. Jos tahtoo tutkia ajatuksella, ei saa antaa personallisille tunteille mitään valtaa. Pitää avata silmänsä, terästä älyänsä, etsiä vain totuutta, esiintyköön se millaisena tahansa. Silloin ei tiedä eroituksista, joita tunne-elämä nostaa, ei tiedä synnistä eikä synnittömyydestä, ei oikeasta eikä väärästä. Jos tahdomme tutkia totuutta, emme saa arvostella omien personallisten halujen ja vastenmielisyyksien mukaan. Me etsimme vain totuutta. Silloin sen myös löydämme. Jos ennakkoluulolla tutkimme, löydämme myös ennakkoluuloja. Jos esim. tiedemiehet tutkimuksissaan asettuvat ennakkoluuloiselle kannalle, jos he esim. luontoa tutkiessaan ovat materialisteja, silloin he vain tutkivat omaa materialistista maailmankatsomustaan. Sittenkin he ovat ennakkoluulottomampia kuin tavalliset ihmiset siinä suhteessa, että he ajattelevat: Jos löydämme sielun, hengen, silloin tunnustamme sen olemassaolon, muuten kerromme aivan puolueettomasti tutkimustemme tuloksista. Mutta he eivät huomaa, että henkeä, tajuntaa itseolevaisena olemuksena ei voi aineellisesti havaita. Näin he erehtyvät ennakkolta, vaikka eivät voi sitä tunnustaa, koska he turvautuvat vain fyysillisiin aisteihin ja instrumentteihin. Muuten tiedemies on kaunis kuva tasapuolisesta etsijästä, jommoisen ihmisen tulee olla, jos tahtoo etsiä totuutta. Ei mitään saa pelätä, ei mitään arkailla. Tässä hengessä lähtekäämme tutkimaan aineettamme, totuutta rakastavassa hengessä, kumartuen elämän suuren todellisuuden, sekä fyysillisessä että näkymättömässä maailmoissa vallitsevan todellisuuden edessä. ----

Tunnette luultavasti kaikki sitä kristillistä kirjallisuutta, jota kirjoittavat sekä papit että uskonnonopettajat ja lääkärit, sitä kirjallisuutta, jossa puhutaan ihmisen sukupuolielämästä ja jossa esitetään kristillisen ihanteellisuuden vaatimuksia, sääntöjä; asetetaan jonkinlainen normi, annetaan neuvoja, miten pitää olla sukupuolielämässä, miten nuorisoa on kasvatettava näissä asioissa. Näissä kirjoissa vallitsee ystävällinen, isällinen henki ja saattavat ne vaikuttaa hyvin lukijoihin. Mutta on ajattelevia ihmisiä, ja minä kuulun myös niihin, joihin ne eivät vaikuta ehdottoman puhtaasti. Kummallisesti sanottu, sillä puhtautta juuri tavoitellaan tässä kirjallisuudessa, kehoitetaan pyrkimään kristilliseen siveyteen ja puhtauteen. Mistä syystä kuitenkin syntyy tuollainen vaikutus? Siitä syystä, että tuntuu, että kirjoittajat eivät ole täysin rehellisiä, heissä tuntuu sellaista uskonnollista hapatusta ja luulottelua, pientä pyhyttä: tietysti nyt kristillisen ihanteen mukaan voi elää näin. Saa sen vaikutelman, että kirjoittavat eivät ole täysin rehellisiä, sillä kaikki neuvot itsekasvatuksen suhteen kärjistyvät tuohon: rukoilkaa, uskokaa. Silloin tiedän: nuo ihmiset eivät ole asioita kylliksi kokeneet. He joko luulottelevat, tai eivät kerro kokemuksiaan. He eivät tiedä keinoja, miten nousta voi. Siinä on kaiken moraalisen kirjallisuuden ihmeellisen heikko kohta. Puhutaan sukupuolielämän voittamisesta, ikäänkuin olisi niin helppo asia kristillisen ohjelman mukaan nousta mihin pyhyyteen tahansa. Tämmöinen saarnaaminen todistaa, ettei näitä asioita ole vielä valaistu. Ei mikään ole vaikeampaa kuin vakuuttaa: tässä on ihmeellinen lääke, jos noudatatte minun neuvojeni, silloin vapaudutte pahasta, synnistä. Näin ei ole asian laita. Jos on vaikeuksia sukupuolielämän alalla, niin ei mikään ole auttanut. Jos tulee ja sanoo: suuri rukouselämä on vapauttanut minut sukupuolisuudesta, niin tekisi mieleni tarkastaa häntä kaikilla mahdollisilla kyvyillä, mitä minulla on, onko se totta, ja olenkin huomannut, että tuollainen luulo on itsepetosta. Hän on luulotellut kiihoittuneessa mielentilassaan, että hän on päässyt

sukupuolihimostaan, mutta se onkin vain siirtynyt toiselle tasolle, niin että jos joku vetää pois tämän uskonkallion, silloin myös koko rakennus horjuu, siveellinen tasapaino on horjuvassa tilassa. Näemme monta tämmöistä tapausta elämässä. Ihminen huomaa itsensä paljon huonommaksi, kuin mitä hän tiesi, luuli voivansa olla. Siis mielestäni ei ole moraalisaarna paikallaan. Ei ole mikään niin vaarallista, kuin siveelliset varoitukset ja uhkaukset, sillä ne eivät auta. Jos mikään todella auttaa, niin on se ensiksi sekä, että ihminen pääsee tietoon sukupuolisesta luonnostaan ja toiseksi, että hän näkee elämässä, onko ihmisiä, jotka ovat pyrkinet ja saavuttaneet jotakin elämässä. Puhuttu sana ei vaikuta kymmenettä osaakaan siitä, mitä eletty elämä. Puhuja voi saarnata vain elämällään. Suurimmat ihmiset, viisaimmat opettajat eivät ole puhuneet moraalialia, he ovat vain esittäneet totuuden. Antaessaan neuvoja he eivät tuo niitä esille tuomitukseen ihmisiä vaan auttaakseen heitä. Ajatelkaa Jeesusta ja langennutta naista. Jeesus sanoo ainoastaan: Joka on synnitön, heittäköön ensimmäisen kiven. Hän ei tuomitse fariseuksia eikä naista. Hän ikäänkuin sanoo tälle: sinä olet minun sisareni, äitini. Mitä sinä olet sen enemmän langennut kuin mekään. Ja hän tahtoo tällä sanoa: Älkää arvostelko, vaan oppikaamme rakastamaan. Sentähden meidänkin teosofeina ei tule saarnata moraalialia, vaan tutkia totuutta, ei ainoastaan fyysilliseltä, astraaliselta ja älylliseltä, vaan myöskin hengen kannalta. Elämän lakien tunteminen ainoastaan meitä opettaa. Kun tiedämme, että 2 kertaa 2 = 4, emme käytännössä erehdy luulemaan, että se on 5.

Nyt tämä kysymys sukupuolielämästä ei olisi mikään pulma, jos elämä olisi sen ratkaissut. Ihmisen ei tarvitsisi ajatella eikä pohtia: olisimme tyytyväisiä ja onnellisia. Meillä olisi silloin sukupuolivietti, joka vaikuttaisi määrättyinä aikoina ja elämä olisi järjestetty niin ihanteellisesti, että kun tarve herää, sitä voisi tyydyttää. Samoin ei syöminen ja juominen olisi niin vaikea asia, jos edessämme kasvaisi hedelmäpuita ja viiniköynnöksiä, joiden avulla saattaisimme nämä tarpeet tyydyttää. Tiedämme, että näin

ei ole, vaan syödäksemme ja juodaksemme meidän tulee ahkerasti tehdä työtä. Syntyy yhteiskunnallisia ja taloudellisia pulmia, sentähden että elämä ei ole ratkaissut tätä arvoitusta, vaan on jättänyt sen ihmisille, jotta ihmiset oppisivat luomaan paratiisin tästä maasta. Samoin on sukupuoli-vietin suhteen. Sekin on tarve, jota elämä ei tyydytä, meidän itsemme pitää keksiä keino sen tyydyttämiseksi (oik. tyydyttämisen järjestämiseksi, en muista oikein P.E:n sanoja).

Elämä ikäänkuin näyttää luonnollisen keinon ja sanoo: tyydyttäkää se, sillä se ei käy hukkaan. Sen avulla ihmiskunta jatkuvasti elää, se on ihmiskunnan kuolemattomuuden ehto. Näin luonto on ratkaissut asian. Mutta yhtä vähän, kuin se on käytännössä ratkaissut syömisen ja juomisen pulman, niin se myös on vain näyttänyt, miten tätä tarvetta on tyydytettävä, mutta ei ole järjestänyt itse tyydyttämistapaa. Elämä kyllä tuo joka ihmisen eteen suuren joukon yksilöitä, mutta se ei sano: „Tuon kanssa sinun on tyydytettävä sukupuoli-viettiäsi, tuon kanssa on sinun mentävä naimisiin ja saatava lapsia”. Vaan me ihmiset saamme itse pitää huolen siitä, kuka on meidän omamme. Tässä on ollut puhetta vain tavallisista, luonnollisista ihmisistä, ja vaikka heidänkin vaikeutensa jo herättävät paljon kysymyksiä, niin emme opi tuntemana itse sukupuolista pulmaa, ellemmme myös tutki niitä sukupuoli-elämän ilmiöitä, joita kutsutaan epänormaaleiksi, abnormeiksi. Valoa tutkiessa täytyy myös tarkastella varjoja. Samoin emme saa arkailla tutkia kaikkia niitä patologisia ilmiöitä, joita esiintyy sukupuoli-elämän alalla. Se on meidän velvollisuutemme, se on käytännöllistä ihmistutkimusta. Miehinä me olemme pappien asemassa ja naisina äitien ja opettajien asemassa ja meidän tulee tuntea *ihminen* kaikissa sieluisen ja ruumiillisen elämän ilmiöissä. Sentähden aion luoda lyhyen silmäyksen itse seksuaalisen elämän fenomenologiaan (ilmiöoppiin), jotta itse pulma asettuisi elävänä eteemme.

Kun patriarkaalisesti ajatellaan ihmistä, silloin ajatellaan, että hän lapsena on viaton, nuorena hänessä sukuvietti alkaa

vaikuttaa, silloin ihminen rakastuu, „pihkaantuu”, menee naimisiin, saa lapsia, ja sukuvietin ollakseen luonnollinen pitää kohdistua vain puolisoon ja olla rauhallisen aikakautinen, jotta ei viettelämä yhtämittaa häiritse. Sen tulee olla aivankuin piilossa, muuten syntyy selkkauksia. Tämä on käsitys luonnollisesta ihmisestä. Normien asettaminen on yleensä vaikeata, mutta voimme sanoa, että yleinen kuva luonnonmukaisesta sukuvietistä on se, ettei siitä ole liian suurta haittaa. Sitä opettavampaa on tutustua tapauksiin, jotka poikkeavat tästä normista. Tutkiessamme näitä abnormitettuja, voimme jakaa niitä eri ryhmiin ja silloin saamme:

- I.Ne, jotka ovat tavallisuudesta poikkeavia itse sukuvietin voimassa eli intensiteetissä.
- II.Ne, jotka ovat tavallisuudesta poikkeavia itse sukuvietin luonnossa.
- III.Ne, jotka ovat tavallisuudesta poikkeavia sukupuolielämän ilmenemisessä eli manifestationissa.

I luokka

(poikkeavaisuus voimassa, intensiteetissä)

- 1. Seksuaalinen anestesia = sukupuolinen tunteettomuus
- 2. Seksuaalinen hypestesia = liian vähäinen tunteellisuus

Anestesia on hyvin harvinainen ilmiö. Se on sitä, että ihminen ei tunne kerrassaan mitään sukupuolivietistä omassa kokemuksessaan ja se johtuu määrätystä fysiologisista suhteista. Siis anestesia on sukupuoleton.

Vähän tavallisempi on hypestesia = liian pieni herkkyys sukupuolielämän alalla. Semmoisella ihmisellä ei tietysti ole niitä kiusauksia mitä normaali-ihmisellä.

- 3. Vielä tavallisempi poikkeusilmiö on nk. seksuaalinen hyperestesia = sukupuolinen liikaherkkyys.

Vaikka onkin vaikeaa asettaa mitään normia sukupuolielämässä, on kuitenkin helppoa päätellä, jos rehellisesti

tutkii itseään, onko hyperestesian vallassa vai ei. Ihminen on silloin aivan liian heikko sukuvietille, on aina sukupuolisesti jännittyneessä, kiihtyneessä tilassa. Sukuvietti ei ole kesytetty eläin vaan villipeto, jota ei voi vastustaa, kun se herää. Sentähden tämän seurauksia ovat useimmiten nervositeetti, neurastenia, hysteria. (Saattavathan ne kyllä johtua muistakin syistä). Tällainen sukupuolinen hyperestesia ei merkitse sitä, että asianomaisella olisi niin paljon sukupuolianetta ruumisissaan, päinvastoin, se voi käydä käsikädessä sukupuolisen kykenemättömyyden kanssa. Se on vain liian suuri herkkyys aistillisuudelle. Sitä on koetettava parantaa ruumiillisilla keinoilla, poistaa tämä herkkyys esim. vesiparannuksella. Se voi mennä sairaalloisiin ilmauksiin, jolloin syntyy sielullisia tauteja: nymfomania (naisessa ilmenevä tavaton sukuvietti kohdistuen ensimmäiseen vastaantulevaan) ja satyriasis (miehessä ilmenevä sama ilmiö).

4. Paradoksaalinen (hullunkurinen) sukuvietti on saanut nimensä siitä, että sukupuolinen voimakkuus esiintyy ajalla, jolloin sitä ei normaalitilassa odottaisi, siis joko varhaisessa lapsuudessa tai myöhäisessä vanhuudessa. Tavallisesti vanhemmat pelästävät, jos huomaavat sukuvietin ilmauksia 8–9-vuotiaissa lapsissa, mutta ei pidä pelästyä. Se riippuu lapsen omasta karmasta, eikä ole sille mitään luonnotonta. Usein sellaiset lapset ovat hyvin lahjakkaita, neroissa esim. herää sukuvietti hyvin varhain. Nykyään sitä paljon huomaa lapsissa. On tapauksia, jolloin 8-vuotiaat saattavat olla äärettömän rakastuneita, aivan ymmärtää lempeä. Tällaisissa tapauksissa ei pidä pelästyä, eihän lapsi ole laittanut sukupuoliviettiä, vaan hienotunteisella tavalla on johdettava heitä oikeaan suuntaan. Joskus tapahtuu myös, että tällainen paradoksaalinen sukuvietti herää aivan vanhoissa ja kohdistuu se silloin joko lapseen tai nuoriin. Se tietysti on aivan voimaton fyysisesti, mutta voi kuitenkin joskus viedä väkivaltaisiin tekoihin. Hyvin ikävä seikka, jolle ei voi mitään; onneksi hyvin harvinainen. Emme saa

ajatella, että tuollainen ihminen olisi rikksellisen, paha olento, vaan sairas.

II luokka

(poikkeavia itse sukuvietin luonnossa)

1. Aseksuaaliset = ilman sukuviettiä. Hyvin kummallinen ihmislaji. Heitä on hyvin harvoja. Pinnalta katsoen näyttää heitä olevan hyvin paljon, on ns. „kylmiä” ihmisiä, mutta lähemmin tutkittaessa heissä on sukupuolielämää enemmän tai vähemmän, eivät siis ole aseksuaalisia.

2. Autoseksuaaliset eli auto-eroottiset = itse-lempeä harjoittavat, itseänsä lempivät. Nämä ovat kummallisia luonteita, jotka saavat tyydytystä itseltään sukupuolielämässä. Ulkonainen maailma, toiset ihmiset eivät voi tyydyttää heidän sukupuolisia vaatimuksiaan. Heillä ei ole vetovoimaa muihin ihmisiin. On tavallista, että jos he tahtovat tyydytystä jollain ruumiillisella tavalla, täytyy sen tapahtua itsesaastutuksen, onanian avulla. Tiedän vanhan miehen, joka ei ole koskaan voinut yhtyä naiseen, vaan jonka täytyy itse loihtia tyydytys itsessään. Eräs ranskalainen kirjailija kutsuu tätä „korkeimmaksi paheeksi”. On todella tällaisia ihmisiä. Emme saa ajatella heitä saastaisiksi olennoiksi. Lääkärit ja ihmisten omat kokemukset todistavat, että tämä on hyvin tavallista. Nuorena on aika, jolloin helposti lankeaa tällaiseen auto-erotismiin, se on silloin luonnollista, vaikei sen tietysti ole pakko esiintyä. Ohimennen tahtoisin huomauttaa, että onanian suhteen ei saisi olla niin kauhuissaan. On olemassa ihan saatanallisia kirjoja, jotka tuomitsevat nuoret ihmiset alimpaan helvettiin ja pelästyttävät heidät niin, että nuoret jättävät kaikki sikseen. Nuorille on selitettävä, että se on luonnollinen ilmiö ja kuinka siitä on vapauduttava, mutta ei ole moitittava heitä siveellisestä huonoudesta. Siveellisen huonouden ensimmäinen tunnusmerkki on, että tuomitsee toisia. — Auto-erotismia tavataan myös hyvin jaloissa ihmisissä.

Pyhimykset ovat usein sellaisia. Keskiajalla nk. flagellantit pääsivät ekstaattiseen tilaan, yhteyteen Yljän kanssa, itsekidutuksilla. Se on usein sukuvietin tyydyttämistä itsessään. Sentähden kaikessa terveessä okkultismissa kielletään kaikenlainen itsensä kiduttaminen, se kostaa itsensä hyvin ikävällä tavalla, sukuvietti muodostuu itsetyydytykseksi.

3. Puhumme nyt ei aivan harvinaisesta ihmisryhmästä. Muistellessamme nuoruuttamme huomaamme, että sukuvietin heräämisaika on hyvin hämärää, epämääräistä aikaa. Sukuvietti herää ensin hyvin lämpimänä, kuumana ystävytenä samaa sukupuolta kohtaan. Silloin saattaa kyllä haaveilla toisestakin sukupuolesta, mutta aina on sentään yksi hyvin läheinen ystävä samaa sukupuolta. Siinä ei ole suoranaista erotiikkaa, mutta siinä on sen aavistusta, sillä myöhemmin ei sellaista niin kuumaa ystävyyttä tapaa, kun ihmiselle hänen sukupuolisuutensa on tullut selväksi. Se riippuu, tämä nuori lempi, siitä, että sukuvietti ei vielä ole selvinnyt. Mutta sitten on ihmisiä, joille tämä sukupuolielämää, tämä lemmen tarve ei muodostukaan toisenlaiseksi, vaan joiden rakkaudenkaipuu aina kohdistuu samaan sukupuoleen, heitä kutsutaan homoseksuaaleiksi. Tavallisia ihmisiä kutsutaan heteroseksuaaleiksi (heteros = toinen; homos = sama). Näitä homoseksuaaleja on enemmän, kuin mitä yleensä luullaan. Tilastotietojen mukaan on esim. Saksassa 1.5 % kaikista ihmisistä homoseksuaaleja. Tätä lajia on uskonnollisissa piireissä hyvin ankarasti tuomittu. Pintapuolisesti raamattua lukiessa tuntuukin siltä, että se tuomitsee (esim. Paavali Room. 1: 26–27 ym.). Kansojen lainsäädännössä esiintyy myös ankaria rangaistuksia näille. Keskiajalla poltettiin ja kidutettiin yksistään Hollannissa tuhansittain ihmisiä, vieläpä lapsiakin, homoseksuaalisten taipumusten takia. Nykyaikaiset tutkimukset ovat todistaneet, että nämä ihmiset eivät ole luonnottomia, vaan ennemmin onnettomia. Jo lapsena tämä ilmenee usein niin, että rakastetaan toisen sukupuolen vaatteita, hommia jne. Erityisesti äitien sydämelle on pantava, että jos he lastensa joukossa

huomaavat jonkun, jolla on homoseksuaalisia taipumuksia, etteivät kohtele häntä julmasti. Ihminen on taideteos, emme saa parannella luontoa, ainoastaan ihmetellä ja ihailla. – Muuten tämä homoseksuaalisuus on aina esiintynyt ihmiskunnassa, vaikka sitä on paremmin ymmärretty esim. vanhassa Kreikassa pidettiin sitä aivan luonnollisena ilmiönä, jota käytettiin sekä yhteiskunnallisen että valtiollisen elämän hyväksi. Nuoria poika annettiin vanhoille miehille ystäviksi, rakastetuiksi, ja päinvastoin epäiltiin sitä nuorukaista sukupuolisista luonnottomuuksista, joka ei voittanut jonkun vanhan miehen suosiota. Esimerkki ei tee ihmistä homoseksuaaliksi, vaan hän on luonnoltaan sitä. Vieläpä vanhassa Perussa oli tapana, että homoseksuaaliset ihmiset saattoivat keskenään mennä naimisiin. Homoseksuaalisten joukossa ovat useimmat mediumit ja maagikot, esim. Siperian shamaanit. On nim. huomattavaa, että homoseksuaalinen ihminen on erittäin altis näkymättömän maailman vaikutuksille. Sentähden huomaamme, että suuret nerot, runoilijat, taiteilijat, keksijät, pyhimykset ovat hyvin monet olleet homoseksuaaleja. Meidän sivistyksessämme heitä ahdistetaan, jos se tulee ilmi joko fyysillisinä tekoina tai hermotauteina.

4. Sitten on olemassa ihmisiä, ja niitä on noin 4 %, joita kutsutaan biseksuaaleiksi = kaksisukuisiksi; he saattavat rakastaa molempia sukupuolia yhtäaikaan. Jos ajattelemme Mestareita, niin he luonnollisesti ovat biseksuaaleja, sillä muutenhan he olisivat hyvin epätäydellisiä. Kerrotaan Jeesuksesta esim. että hän rakasti Marttaa ja Mariaa ja myös Latsarusta ja opetuslapsistaan erityisesti Johannesta. Tämän yhteydessä voimme mainita, että on myös semmoisia ihmisiä, varsinaisia hermafrodiitteja, joissa näennäisesti molemmat sukupuolet esiintyvät fyysisesti. Tarkemmin tutkittaessa sisäisiä rauhasia (jotka erittävät sukupuoliaineita) on huomattu, että nämä ihmiset useimmiten ovat pseudo-hermafrodiitteja ja ovat useimmiten miehiä. Mutta on myös huomattu harvoja tapauksia, että ruumiin sisässä muodostuu sekä siemen- että munasoluja.

III luokka

(poikkeavia sukupuolielämän ilmenemisessä, manifestationissa)

1. Yleensä on kysymys nk. perversiteeteistä eli luonnonvastaisuuksista. Ne ovat hyvin tavallisia ja jokaisella on niihin taipumuksia. Ensimmäinen laji on semmoinen ominaisuus, joka on lähellä kaikkia ihmisiä, että nauttii kärsimyksestä, tuskasta. Ajatellaanpa tätä. Ihminen nauttii kärsimyksestä. Katsotaanpa pientä lasta, kuinka se nauttii voidessaan nyhtää karpäseltä siivet tai piinata hiirtä tai kissaa tai mitä vaan. Se on luonnollista ihmisellä ja se ilmenee myös sukupuolielämän alalla. Ihminen nauttii joko omasta tai toiselle aiheuttamastaan kärsimyksestä. Esim. mies nauttii tuottaessaan tuskaa rakastetulleen sukuviettiä tyydyttäessään (nipistää ym.). Lukiessa vanhojen kansojen kirjallisuutta, rakkauselämän kuvauksia, huomaa, kuinka niissä annetaan yksityiskohtaisia neuvoja, miten on nautintoa lisättävä tarkoituksenmukaisella kärsimyksellä. Tätä on kahta lajia:

a) Sadismi (nauttii tuskan tuottamisesta)

b) Masokisma (rakastaa itse tuskaa, tahtoo tulla sorretuksi, piinatuksi)

Molemmat voivat poiketa niin paljon luonnollisuudesta, että itse sukupuolielämä ei ole rakkaudessa, vaan itse noissa toiminnoissa. Kun sadisti vaan saa piiskata toista sukupuolta, silloin hän nauttii sukupuolisesti. Samoin masokisti; suurkaupungeissa kuulema tapahtuu, että joku masokisti vuokraa määrätty prostituoitunut toimittamaan hirveätä sortojärjestelmää, jonka huippukohta on hänen ristiinnaulitsemisensä, jolloin vasta hän saa sukupuolisen tyydytyksen. Sadismi saattaa erityisessä tapauksissa mennä niin pitkälle, että syntyy ns. himomurhaaja (Jack Halkaisija).

2. Toinen laji perversiteettiä on fetishismi. (Fetishi = kappale, jota jumaloidaan). – Jokainen ihminen omaa

taipumuksia tähän suuntaan. Rakastuneethan aina ihailevat jotakin kohtaa rakastetussaan tai jotakin hänelle kuuluvaa, esim. kiharoita, hansikkaita, pieniä jalkoja jne. Se on fetishismn alkua, vaikka viatonta ja luonnollista. Mutta kun se kehittyy erityiseksi ominaisuudeksi, niin ihminen alkaa rakastaa vain tuota määrättyä esinettä. On esim. nenäliina-fetshtejä ja tukka-fetishtejä. Vieläpä hän voi eksyä rikollisuuteenkin. Tukka-fetishti esim. voi mennä ja leikata ihailemansa tukan joltakin. Tätä on vielä eri lajeja:

Pygmalionismi = rakkaus kohdistuu kuvapatsaisiin

Nekrofilismi = rakastaa vain kuollutta ruumista. Julmia tauteja nämä.

On vielä muuan perversiteetti: Ekshibitionismi = luonnoton halu näyttää itseään, ennen kaikkea alastonta ruumistaan ja sukupuolielimiään. Mainitsen vielä bestialiteetin = eläimellisyys, rakastaa sukupuolisesti eläimiä. (Esim. mies, joka rakasti koiraa. P. E:lle kertonut mainittu mies.)

Näiden sukupuolielämän tavallisuudesta poikkeavien ilmiöiden tutkiminen, niin vastenmieliseltä kuin se alussa saattaa tuntuakin, on omiansa paljastamaan mitä suuremmoisimpia totuuksia. Jos tutkisimme vain normaalioloja, niin saisimme ihannekuvan, josta ainoana harhaanmenevänä poikkeustapauksena pitäisimme niin tavallista ilmiötä kuin sukuvietin voimakkuus. Jos pidämme ainoana oikeana ja luonnollisena sukuvietin tarkoituksena vain suvunjatkamista ja kaikkea himollisuutta vääränä, silloin joudumme harhaan. Kristillinen kirkko on pitänyt kiinni tästä kannasta: oikea on sukuvietti vain suvunlisäämisen tarkoituksessa, koska tämä ei voinut tapahtua ilman sukuviettiä ja koska se oli seuraus. Patriarkaalisen käsityksen mukaan olivat mies ja nainen olemassa vain suvunlisäämistä varten, sentähden kirkko tuomitsi ankarasti kaiken muun sukuvietin. Mutta me emme saa tyytyä vain tähän,

vaan meidän on myös tarkastettava niitä ilmiöitä, jotka ovat etääntyneet tuosta alkuperäisestä suvunlisäämisprosessista. Meidän tulee siis tutkia myös sairaalloisuuksia. Yksi niistä on erityisen opettava, koska se on toiselta puolen niin luonnollinen ja taas toiselta puolen aivan luonnoton. Tämä on homoseksuaalisuus. Sillä on sukupuolielämän luonne, mutta ei voi täyttää sen tarkoitusta. Semmoinen ilmiö todistaa ajattelevalle ihmiselle, että sukupuolielämässä on kätkeytynä muutakin kuin suvunjatkamisen tarkoitus. Se on ensimmäinen totuus. Sukupuolielämässä piilee paljon henkevämpi tarkoitus kuin suvunlisäys, sillä jälkeläisten synnyttäminen on aivan fyysillinen toiminta, eivätkä sukupuolielämässä ilmenevät himot ole suoranaissessa tekemisessä itse suvunlisäyksen kanssa. Mutta koska niitä kerran on, täytyy niillä olla jokin tarkoitus, niiden täytyy olla pyhiä, ei luonnottomia. Ei luonnottomia siinä merkityksessä, että ne olisivat jotakin luonnon ulkopuolella olevaa. Me olemme mikrokosmos ja sentähden löydämme itsessämme mahdollisuudet kaikkeen pahaan ja kaikkeen hyvään. Teoreettisesti siis mitä suurempia mahdollisuuksia ihmisellä on hyvään, sitä suurempia mahdollisuuksia hänelle on myös pahaan. Jos on vapautunut jostakin pahasta, ei sitä tuomitse muissa ihmisissä. Juuri nuo tavallisuudesta poikkeavat ilmiöt sukupuolielämässä opettavat meille, että sukupuolielämä ei palvele vain suvunlisäystä, vaan sen toinen tarkoitus on lemменrakkauden lisääminen ihmisessä. Aivan yhtä tärkeätä kuin suvunlisäys on yksilön kehittyminen rakkaudessa. Sukuviettiin sisältyy vielä kolmas salaisuus, josta puhumme myöhemmin.

Ensin lyhyt silmäys ihmisen fyysilliseen ruumiiseen – pieni anatominen selostus. Yksi asia ruumiissa on tärkeä sukupuolielämän kannalta ja se on hermosto, toinen on verenkierto ja kolmas eräät rauhaset. Tiedämme, että ruumiinrakenteemme muodostavat luusto, lihakset, rauhaset. Nämä rauhaset (körtlar) ovat pieniä muodostumia, joiden sisällä

valmistuu erityisiä aineita. Niin on esim. suussa sylkirauhaset, kaulassa on meillä kilpirauhanen, jonka poistamisen tekee ihmisen idiootiksi. Päässä käpyrauhanen, hiekkaa täynnä, on niin tärkeä, että jos sitä loukataan, ihminen menettää järkensä. Vielä on siemenrauhaset.

Tärkeä tekijä ihmisruumiissa on verenkierto. Sitä on verrattu pumppujärjestelmään, vaikkei tämä vertaus okkultisesti ole ihan oikea, sillä ei sydän sinään saa tätä toimintaa aikaan. Tiedämme, kuinka veri ensin virtaa ulos vasemmasta sydänkammiosta kaikkiin ruumiinosiin ja sieltä oikeanpuoleisiin sydänlokeroihin, taas keuhkoihin ja takaisin vasempaan sydänpuoliskoon alkaakseen uudelleen kiertokulkunsa. Veren tehtävähän on viedä ruumiille aineita, joita se tarvitsee, parhaasta päästä munanvalkuaisainetta. Kuten tiedämme, on munanvalkuaisaine yhdistys neljästä kemiallisesta aineesta, nim. hapesta, typestä, vedystä ja hiilestä. Typpi vain kiertää ruumiissa, poistuu ja tulee, mutta ei muutu, sensijaan muut aineet muuttuvat. Kun me syömme munanvalkuaisainetta, niin on se tietysti kuollutta, mutta ruumis on elävä organismi ja sentähden on veren tehtävä nämä aineet eläviksi, jotta ne kelpaisivat ruumille. Miten se tapahtuu? Tiedämme, että veri virratessaan ruumiin kaikissa osissa ottaa käytettyjä aineksia, hiilihappoa, ja tuo ne keuhkoihin. Me hengitämme ulos hiilihappoa ja vedämme sisään puhdasta ilmaa, happea. Täten veri täyttyy hapella, joka on välttämätön ruumiille. Täten tapahtuu yhtämittäinen kuoleminen ja eläminen. Kuvaannollisesti puhuen veri synnyttäessään Pojan, ruumiin, tarvitsee hedelmöittävän säteen, Pyhän Hengen, ilman. Kaunis kuva, kun sitä ajattelemme. Ihmeteltävä koneisto on todella fyysillinen ruumis.

HERMOSTO

I. Cerebrospinaalinen hermosto

- a) tuntohermot = passiivisia

b) liikuntohermot = aktiivisia

Edellisten tuntohermojen tehtävä välittää yhteyttä ulkomaailman kanssa; niitä on verrattu sähköasemiin, jotka heti antavat tiedon tapahtumista pääkonttoriin, aivoihin. Jälkimmäiset liikuntohermot välittävät tahdon ilmauksia sisässämme.

II. Sympaattinen hermosto

Se on tekemisissä sisällisten elintoimintojen kanssa. Ceroproskinaalinen hermosto palvelee päivätajuntaamme, sympaattinen hermosto toimii omaa tietoaamme, siis se on tekemisissä meidän alitajuntamme eetteris-astraalisen elämän kanssa. Henkisinä olentoina tietysti ylläpidämme nämäkin toiminnat, vaikka vain osa niistä on tajuttu päivätajunnassamme. Hereillä ollessamme on itsetajuntamme aivoissa, nukuttuamme se siirtyy alas pikkuaivoihin ja sympaattiseen hermostoon ja sieltä sitten pois toiselle tasolle.

Sukupuolielämän ensimmäinen puoli on se, mikä palvelee suvunjatkamista. Sentähden on välttämätöntä, että on selvä kuva, miten ihminen lisää sukuaan, miten se tapahtuu. Kun tämä on ulkonaisesti katsoen fyysillinen asia, niin pitää ensin olla selvillä, miten fyysillinen ruumis on kokoonpantu. Sen muodostavat solut, pienimmät elolliset organismit. Ne sikiävät jakautumalla, monistumalla. Ihmisen kasvaminen perustuu juuri solujen jakautumiseen. Nyt ihminen ei lisäännä samalla tavalla, vaan syntymisprosessin avulla. On niin, että naisen solujen joukossa on ns. itusoluja, jotka voivat aiheuttaa uutta elämää. Naisen emässä on iturauhanen, joka synnyttää itusoluja eli munia (ovum, ovaariosoluja). Miehen ruumiissa syntyy myös itusoluja, siemeneli spermasoluja. Uusi ihminen syntyy näiden yhtymyksestä. Tämä sikiämisprosessi on hyvin intresantti . . .

Katsellessamme ihmisiä puhuimme kahdesta sukupuolesta. Mutta kun tutkimme uudella tavalla, ilman ennakkoluuloja, kun emme pidä kiinni ainoastaan sukupuoli-ilmioistä, silloin löydämme erään totuuden, joka on suuresta merkityksestä

salatieteen tutkijoille. Havaitsemme, ettei ole olemassa vain kaksi sukupuolta, vaan kolme sukupuolivoimaa. Mitkä ne ovat? Mies, nainen ja lapsi. Mutta sanotte: lapsihan on jo mies tai nainen. Huomatkaa, kieli ei ole erehtynyt, kieliopissa esiintyy kolme sukua: maskuliini, feminiini ja neutri. Emme voi sanoa lapsesta, että se sukupuoleltaan on mies tai nainen, se on suvuton, ennenkuin sukuvietti siinä on herännyt.

Toinen yhtä tärkeä totuus on, että nämä sukupuolet eivät ole sinänsä yksitellen olemassa. Me olemme tottuneet sanomaan: tuo on mies, tuo on nainen, tuo lapsi, mutta salatieteen tutkija huomaa, että sukupuolet ovat kaikki yhdessä. Ihminen on sekä mies, että nainen, että lapsi, hän kätkee sisäänsä kaikki nämä voimat. Tämän seikan voimme huomata joko tutkimalla ihmiskunnan historiaa salatieteellisten traditioiden valossa, tai tutkimalla ihmisen sikiämistä ja syntymistä, tai tutkimalla itusolujen historiaa. Silloin tämä totuus tulee todistetuksi.

Madame Blavatsky kertoo Salaisessa Opissaan, että ensimmäisessä juurirodussa ihmiset synnyttivät omasta astraalis-eetterisestä ruumiistaan. Ihmiset olivat kuin suuria pilvimuodostumia. Ne olivat siis sukupuolisesti aivan kuin lapsia, suvuttomia. Mutta koska lapsessa piilee myös sukupuoliset voimat, siis mies ja nainen, niin ne heräsivät ensin toisessa juurirodussa tietysti molemmat yhtäikaa, ja ihmiset olivat siis kaksisukuisia, kaksineuvoisia. Kolmannessa juurirodussa muodostui synnyttäminen toisenlaiseksi sen kautta, että tapahtui kahtiajako siten, että ihmisessä toinen sukupuoli pääsi etualalle ja toinen surkastui. Täten ihmiskunta historian alussa oli lapsen tilassa, sitten tuli kaksineuvoiseksi ja vihdoin jakatuivat kahteen sukupuoleen.

Nyt on niin, että ihminen myös toistaa tämän historiallisen kehityskulun sekä fyysillisesti että psyykkisesti. Ensin suvuton, sitten kaksisukuinen, sitten yksisukuinen. Psyykkisesti katsoen ensin lapsi, sitten nuoruudessa homoseksuaalinen, kaksisukuinen, sitten heteroseksuaalinen, yksisukuinen. Samoin fyysillisesti.

sikiö äidinkohdussa läpikäy nykyisen ihmiskunnan rotukehityksen. Ensinnä esiintyy suvuton solu; vasta kahdeksannen viikon kuluttua alkaa näkyä sukupuolisuus, joka silloin esiintyy fyysillisesti kaksipuolisena, sikiöllä on nim. molemmat sukuelimet, sekä miehiset että naiselliset. Näennäisesti aivan sattumalta muodostuu sitten toinen sukupuoli vahvemmasi toisen surkastuessa. Mutta syntyneessä ihmisessäkin on surkastuneita jätteitä toisen sukupuolen elimistä.

Ovatko nyt sitten nämä sperma- ja ovaariosolut aivan alkuperäiset sukupuoliset perusvoimat? Eivät, sillä ne eivät ole muodostuneet alkuperäisistä itusoluista, joissa ei ole sukupuolisuutta. Sekä miehen että naisen itusolut ovat aivan samanlaiset, suvuttomat. Kolme sukupuolta on siis päivänselvästi olemassa. Ja vielä on huomattava, että itusolut ovat aikaisemmat kuin sperma- ja ovaariosolut, eli siis lapsi on vanhempi kuin mies ja nainen.

Vanha kabbalistinen lause sanoo: niinkuin ylhäällä niin alhaalla. Se ei merkitse sitä, että olisimme oikeutettuja aina alemman maailman ilmiöiden mukaan tekemään johtopäätöksiä korkeamman maailman ilmiöiden suhteista, sillä silloin erehtyisimme. Mutta se merkitsee, että tutkiessamme ylemmän maailman lakeja huomaamme, että niillä on aina vastaavaisuutensa näkyvässä maailmassa. Jos tunnemme sisäisen maailman lakeja, silloin löydämme vastaavaisuuksia näkyvässä luonnossa. Tämän nojalla tapahtuu tietysti usein, että näkyvän maailman ilmiöiden perusteella voi päättää näkymättömän maailman ilmiöistä, mutta emme voi pitää niitä ehdottomasti varmoina. Varmoja ovat vain ne johtopäätökset, jotka perustuvat tutkimuksiin suorastaan näkymättömästä maailmasta. Aikomuksemme on nyt tutkia näkymättömää aivan sen omalta kannalta, mutta olemme aloittaneet näkyvästä maailmasta, jotta ymmärtäisimme näkymättömää. Kuitenkin, vaikka olemme näin aloittaneet induktiivisesti, emme saata nousta aste asteelta näkymättömään maailmaan, vaan meidän täytyy vanhan

metoodin mukaan turvautua deduktiiviseen tutkimustapaan. Emme voi siis fyysillisestä ruumiista siirtyä astraaliseen tai mentaaliseen, vaan meidän täytyy lähteä aivan toisesta päästä, kunnes huomaamme, että henkiset lait ja fyysiset lait yhtyvät. Nyt on sisäiseltä kannalta tarkastettava, onko korkeammissa maailmoissa vastaavaisuuksia; meidän pitää nousta tajuntaan, luoda silmäys puhtaan tajunnan ominaisuuksiin, voidaksemme ymmärtää niitä olomuotoja, jotka yhdistivät puhtaan tajunnan ja aineelliset olomuodot. Jos filosofisesti ajattelemme tajunnan käsitettä, silloin ymmärrämme, että tajunta sinään, tietoisuus sinään on ilmenemätön. Sitä ei ole olemassa ja sen täytyy olla olemassa. Me kutsumme sitä Jumalaksi, intialaiset vedantistit, nuo korkeimmalle nousseet filosofit, sanovat: Jumala, Parabrahman on tajuntaa, henkeä, mutta ilmenemättöä.

Sitä ei ole olemassa ilmenneenä vaan ilmenemättömänä, sillä kaikki, mikä on olemassa, on ilmennyttä ja ilmennys on puhtaan tajunnan kieltämistä. Ilmetessään se kieltää olemassaolonsa. Ilmennyt tajunta on aina rajoitettua, muodollista. Siis puhtaan tajunnan kannalta on ilmennyt maailma täynnä mitä korkeimpia olentoja: Logoksia, jumalia jne. Nämä ovat ilmennyksiä ja puhdasta tajuntaa ei ole olemassa. Näitä tutkiessa ei löydä muuta kuin sitä tajuntaa, mikä ilmenee niiden kautta. Kuitenkin tajuisuus itse, Jumala, on olemassa niiden takana ja tämän kannalta noita toisia ei ole olemassa. Puhdas tajunta sanoo: tuo ilmennys ei ole minä. Maailmankaikkeus on täynnä ilmennyttä jumaluutta, tajunnan muotoja. Tutkiessamme maailman ilmennystä ja jumaluuden syntyä huomaamme, kuinka puhtaassa tajunnassa tapahtuu ihmeellinen herääminen eli syntyminen, sillä jos otamme jumalallisen olennon, niin sillä on syntyessään puhtaasta tajunnasta määrätty suhde tähän puhtaaseen tajuntaan. Jos sanomme, että puhdas tajunta on ainoa subjekti, ainoa tajuava, ja että tuo korkea olento on tämän objekti, niin saamme suhteen subjektin ja objektin välillä, joka syntyy, kun liitämme subjektiin ja objektiin predikaatin. Se predikaatti on kieltävää laatua

veedantalaisen filosofian mukaan. Tuo suuri jumala on peilikuva puhtaasta tajunnasta, mutta tämä kieltää sen. Sillä tavalla maailmankaikkeus on itsensä kieltämistä, joka edellyttää alituista synnyttämistä. Puhtaan tajunnan ehdoton ominaisuus on synnyttäminen, se on puhtaan tajunnan aineellinen puoli, elämä. Puhdas tajunta sanoo: Minä aina synnytän ja aina kiellän, toisin sanoen: aina luon ja hävitän yhtämittaa. Jos tahdomme mainita nuo kolme seikkaa, mitä kaikessa ilmennyksessä esiintyvät tajunnan kannalta, niin ne ovat tajuava, tajuaminen ja tajuttu. Jos rajoitumme yhteen Kosmukseen, niin tajuava on alkuperäinen Logos, tajuttu on itse maailma ja tajuaminen on se toiminta, joka synnyttää maailman ja sen hävittää, synnyttämisen ja kuoleman salaisuus. Logos luo kuvan ja kieltää sen.

Logos	–	luominen & hävittäminen	–	Kosmos
Subjekti	–	Predikaatti	–	Objekti
Tajuava	–	Tajuaminen	–	Tajuttu

Nyt kun tarkastamme noita perusvoimia ilmenneessä Jumalassa, niin huomamme, että subjekti, tajuava Logos, on selvästi verrattavissa mieheen. Se on mies eli Isä. Sentähden Jumalaa teologiassa kutsutaan Isäksi. Selvästi ymmärrämme myös, että tajuttu maailma = lapsi, ja silloinen tajuaminen, predikaatti, side, joka yhdistää, on nainen, Äiti.

Isä, mies – tajuava = henki = Logos.

Äiti, nainen – tajuaminen = Maajaa = luominen & hävittäminen.

Lapsi – tajuttu = Kosmos.

Fyysillinen universumi ei ole maajaa, vaan se on tulos. Me emme sitä kuvittele, se on objektiivisesti olemassa; se on kyllä meidän tajunnassamme, mutta se on kaikissa samalla tavalla. Voimme mitata, laskea kaikki jokseenkin samanlaisina. Se ei ole maajaa siitä syystä, ettemme ole luoneet sitä. Me olemme Logoksen hypnotisoimia. Eikä se ole hänelle maajaa, koska hän on sen luonut. Maajaa on ikuinen äiti luonnossa, itse luominen ja hävittäminen. Tarkastaessamme tätä kolminaisuutta huomaamme,

että tässä kosmisessa kolminaisuudessa vaikuttaa kolme sukupuolista voimaa ja näemme, että lapsi on tulos, jonka Logos on luomisen voimalla aikaansaanut. Mutta lapsi on olemassa ennen. Se on luomistahto, joka ikäänkuin tuppautuu Logoksen tajuntaan. Se on puhtaassa tajunnassa piilevä Kosmos. Se on alkuperäinen voima koko luomisen ja synnyttämisen takana, sillä Logos ei luo, ennenkuin hänen sisässään tulee halu luoda ja samalla jonkinlainen idea Kosmuksesta. Se on voima luomisen takana. *Lapsi astuu ensin Logoksen tajuntaan.* Täten saamme kolme perusvoimaa maailman luomisessa. Lapsi on tulos isän ja äidin yhteistoiminnasta, mutta on olemassa ennen isää ja äitiä.

Kuinka on ihmishengen laita? Se kun on syntynyt Logoksesta, on sillä siis nämä kolme perusominaisuutta, joita kutsutaan filosofiassa tahdoksi, tiedoksi ja tunnoksi. Saamme siis:

Tahto = lapsi

Tieto = isä

Tunto = äiti.

Kokemuksesta tiedämme, että tunto synnyttää, tieto hedelmöittää. Ajattelemme jotakin hyvettä, esim. rehellisyyttä. Tiedossa näemme silloin rehellisyyden kuvan, se on kuin lapsi tajunnassa. Mutta se on olematon lapsi, me emme sitä synnyttäneet, me olemme sen vain lapsena aavistaneet tahdostamme, ja ajatuksessa se esiintyy kuvana rehellisyydestä. Vasta sitten, kun se paljaastaan ajatuskuvasta tulee alas *tunteisiimme*, on se syntynyt lapsi.

Näemme, kuinka ihminen, joka on vapaa olento, ei ole pakoitettu alistumaan toisen olennon alle. Mies ja nainen eivät ole pakoitettut synnyttämään. He voivat sanoa: Tässä on kolmas, joka tahtoisu syntyä, mutta onko tarvis myöntyä hänen tahtoonsa. Tai myös he voivat sanoa: Nyt on kolmas olento, joka tahtoisu tulla maailmaan, siis koettakaamme antaa sille hyvä käyttöväline ja valmistaa sille sellaiset olosuhteet, ettei se saa liiaksi kärsimyksiä. – Molemmat nämä näkökannat kehoittavat siveelliseen hillitsemiseen.

Puhumme vielä ihmisen henkisestä olemuksesta. Syvimmässä hengessään on ihminen henkisenä olentona suvuton.

Henki	= suvuton	= lapsi.
Yksilöllisyys	= kaksisukuinen	= mies & nainen.
Personallisuus	= yksisukuinen	= mies tai

nainen.

(Sentakia Jeesus sanoi: Olkaa niinkuin lapset. Me tulemme taivasten valtakuntaan vasta sitten, kun olemme synnyttäneet lapsi-*personallisuuden*, jossa ilmenevät kaikki luomisvoimat, mutta joka ei lankea puoleen eikä toiseen.)

Näkymätön ihminen on kolminaismaailmassa:

YKSIÖ

mies	= nainen
älyruumis	= tunneruumis
positiivinen	= negatiivinen
maskuliini	= feminiini
aktiivi	= passiivinen

Miehellinen luova voima ihmisen sielullisessa olemuksessa ilmenee älyssä ajatuksessa ja taas naisellinen synnyttää voima tunneruumiissa.

Älyruumis = luova ajatus, herättävä.

Tunneruumis = synnyttävä voima, rakkaus, imaginationi, mielikuvitus.

Yksilö on lapsi, sen sisässä piilee sekä mies että nainen, ja sen personallinen ilmennys on puolinaine, joko mies tai nainen.

Geometrisesti merkitsee:

Lapsi = 0 (nolla) = ikuisuuden symboli, suuri ilmenemätön jumala

Mies = + (plus)

Nainen = - (miinus)

Nyt meidän on tutkittava, millä tavalla nämä ihmisen sisäiset sukupuoliset voimat, yksilöllisyydessä piilevät luovat voimat, miten ne suhtautuvat ihmisen fyysilliseen ruumiiseen. Ensin huomautan eräästä seikasta: meidän puheorgaanimme, meidän

aivomme ovat hyvin likeisessä tekemisissä sukupuolivoiman kanssa, niin että okkultis-historialliselta kannalta katsoen sukupuolivoima on jakautunut kahtia, niin että toinen puoli voimaa on luonut *fyysillisen* sukupuolisuuden ja toinen puoli aivot.

Siis jos kaavamaisesti tahdomme kuvata tätä seikkaa ja otamme esim. mies-inkarnationin, niin saamme:

Mies-inkarnationi:

Fyysillinen ruumis	Eetteriruomis
Aivot = - (miinus)	Aivot = + (plus)
Sukupuolielimet =	+ (plus) Sukupuolielimet = -

(miinus)

Nais-inkarnationi:

Fyysillinen ruumis	Eetteriruomis
Aivot = + (plus)	Aivot = - (miinus)
Sukupuolielimet =	- (miinus) Sukupuolielimet = +

(plus)

Yksilössä piilevä maskuliininen luova voima laskeutuu fyysisessä ruumiissa sukupuoleen ja on sukupuoli silloin + (plus) ja mies. Mutta toinen voima - (miinus) naisellinen, synnyttävä mielikuvitus, tunnemahdollisuus, se laskeutuu aivoihin. Ruumis on siten kuva ihmisen sisäisestä kaksinaisuudesta. Mutta ihmisen ruumiissa on myös eetterinen puoli ja koska yksilön sisäiset voimat täyttävät koko ihmisen eetteris-fyysisen persoonallisuuden, astuvat nämä voimat myös eetteriseen puoleen ja sillä tavalla, että + (plus) eli miesvoimat laskeutuvat eetteriaivoihin ja - (miinus) eli feminiinivoima sukupuoleen. Miehen aivot ovat siis fyysisesti naista ja eetterisesti miestä. Naisruumistuksessa ihminen on fyysisesti ruumiissaan sukupuolisesti nainen ja aivoiltaan mies, eetteriruumiissaan taas sukupuolisesti mies ja aivoiltaan nainen.

Eetteriruumis on salattu ruumis, sentähden esim. miesinkarnationissa ihminen ei tiedä muusta, kuin että hän on mies. Mutta salassa on miehessä nainen, vaikei hän siitä tiedä. Nyt huomaamme, mitä tämä sisältää. Yksilöllisyyden ja peronallisuuden välillä muodostuu kaksi käyttövälinettä, tunne- ja älyruumis ja nämä muodostuvat juuri fyysillis-eetterisen ruumiin välityksellä. Sentähden havaitsemme, että ihmisen näkyväisessä tilassa hänen sukupuolisuutensa on voimakkaampi kuin hänen aivonsa, niin että sielullinen kehitys riippuu ennenkaikkeaa siitä, mikä sukupuoli hän on. Siis kun ihminen on mies, merkitsee tämä, että hänen miehellinen sukupuolivoimansa on niin painava, että se herättää eetteriruumiista esille ne voimat, jotka ovat miehellisiä, siis eetteriruumiin miehelliset aivot nousevat esille ja yhtyvät fyysillisiin aivoihin vieden voiton niistä.

Jos hän vapautuu sukupuolisuudestaan, silloin synnyttävä mielikuvitus herää ja sentähden runoilijoissa, taiteilijoissa ovat voimakkaana pysyneet heidän feminiiniset aivonsa. Jos ihminen antaa sukupuolisuuden voittaa itsensä, silloin aivot muodostuvat tuon sukupuolen mukaan. Pojat ovat sentähden yleensä epäkäytännöllisiä ja haaveilevia, ennekuin ovat sukupuolisesti kehittyneitä. He ovat naisellisen imaginationin, omien alkuperäisten fyysillisten aivojensa vallassa. Taas nais-inkarnationissa ihminen on fyysillisesti sukupuoleltaan nainen ja aivokyvyltään mies. Sentähden tytöt ovat aina järkevempiä. Mutta kun tyttö muodostuu naiseksi, silloin hän vetoaa eetteriruumiin aivoihin, ne voimat alkavat vaikuttaa ja nainen muodostuu niin, että mielikuvitus ja tunne pääsevät enemmän vallalle hänessä.

Älyruumista vastaa + (plus), se muodostuu miehessä fyysillis-sukupuolisuuden ja eetteriaivojen välityksellä, jotka miehessä ovat juuri miehellisiä eli plus-voimaisia. Sentähden älyruumis on voimakkaampi miehessä ja tunneruumis naisessa. Mutta miten on selitettävissä esim. homoseksualismi? Siten, että tuo kynnys, joka erottaa fyysillisen ja eetteriruumiin toisistaan,

laskeutuu niin alas, että esim. miehen eetteriruumiin piilevä nainen pääsee hänen *sukupuolisuuteensa*. Nyt kysymme: Mikä välittää fyysisen ruumiimme ja eetteri- sekä muiden ruumiiden välisiä voimia? Vastaus johtaa meidät hermostoon, joka välittää meille näkymättömän maailman, tajuntamaailman ilmiöitä. Ilman hermostoa emme voisi mitään tajuta. Muistamme ennen mainitut kaksi hermostoa: I cerebropinaalisen, ja II sympaattisen hermoston. Cerebropinaalinen hermosto edustaa päivätaajuntaa, sympaattinen hermosto välittää alitaajuntaa, siis eetteris-astraalisen ruumiin ilmiöitä.

Siis normaali-ihmisellä ovat hänen fyysisen ruumiinsa hengitys, ruuansulatus jne. salassa, ne tapahtuvat sympaattisen hermoston hallitsemina. Tämä hermosto välittää myös sukuelämää, sillä sekin on tekemisissä sympaattisen hermoston kanssa, vaikka se myös on yhteydessä cerebropinaalisen hermoston kanssa. Nyt jos eetteriruumiin sukupuolivoimat nousevat kynnyksen yli aivoihin, niin se ei ole niin vaarallista, mutta jos ne joutuvat tekemisiin sympaattisen hermoston kanssa, niin silloin on ihminen fyysisesti homoseksuaalinen.

Kuten tiedämme, ei nykyisen ihmiskunnan fyysillinen ruumis aina ole ollut sen näköinen kuin nyt. Luonnontieteellisten ja salatieteellisten tutkimusten nojalla tiedämme, että ihmiskunta on kulkenut läpi pitkän kehityksen, joka vähitellen on luonut nykyisen ihmisruumiin. Ensimmäisen ja toisen juurirodun aikana ei ollut fyysillistä ruumista ollenkaan, oli vain astraalis-eetterinen. Ei ollut oikeastaan inhimillisiä minuuksia vielä. Meidän ihmiskuntamme minuudet alkoivat ruumistua vasta kolmannen ja neljännen juurirodun aikana. Sitä ennen asui ihmiskunnassa vähemmän kehittyneitä olentoja. Kun ajattelemme näitä aikoja, niin huomaamme, että se ruumis, jonka silloin saimme, oli kaksisukuinen, se oli kyllä fyysillinen, mutta paljon alkuperäisempi kuin nykyinen. Puhuimme äsken hermoston välittävästä toiminnasta ja nyt kysymme: Minkälainen oli hermosto tässä alkuperäisessä ruumiissa, miten hermosto on

kehittynyt ja miten sen tulee kehittyä? Sillä sen kehityksestä riippuu, kuinka paljon henkeä ilmenee fyysillisen ruumiin kautta.

Kun katsomme taaksepäin kehitystä, niin huomaamme, että kolmannessa juurirodussa ei ollut kahta hermojärjestelmää, vaan yksi alkuperäinen hermosto. Salaisessa Opissa kerrotaan, että ensimmäisessä juurirodussa kehittyi yksi aisti, kuulo. Luonnollisesti ymmärrämme, että sen juuri täytyi kehittyä tässä rodussa, sehän on hyvin epämääräinen, muodoton, henkevää laatua. (Sentähden musiikkia pidetään henkevimpänä kaikista taiteista). Ääni on tekemisissä eetterin kanssa. Koko ruumis on aivankuin yhtenä hermostona, samoin kuin toisen juurirodun aikana, jolloin kehittyi tuntoaisti. Sekin oli hyvin epämääräinen, tajunta ei tuntenut muuta tästä maailmasta kuin lämpöä ja hämärästi tietyistä ääniä. Mutta nekin olivat astraalis-eetterisiä. Kolmannessa juurirodussa ihmiskunta puettiin fyysilliseen ruumiiseen, se ei enää saattanut aistita koko ruumillaan. (Ainoa aisti, mikä meillä on vielä yli koko ruumiin, on tunto.) Nyt sitten piti syntyä uusi aisti, näkö. Mutta ihmiskunta ei ollut vielä älyllinen, älyruumista ei ollut. Se, mikä luonnollisesti ensin alkoi kehittyä, oli tunnekyky, astraalinen näkö = synnyttävän mielikuvituksen havaitsemiskyky. Se perustuu astraalis-äidilliseen (=) kykyyn, siksi sanotaan, että ihmisissä syntyi ensin jonkinlainen sisäinen klärvojansi, selvänäköisyys. Se näkö ei ollut oikeastaan fyysillinen näkökyky, se oli astraalisten kuvien näkemistä. Sitä voisi kutsua synnyttävän mielikuvituksen, ei ulkomaailman ilmiöiden, havaitsemiseksi. Opimme tuntemaan ääniä, kuulimme ja vähitellen opimme kieliä puhumaan. Kieli oli alussa aivan eläinten kielen kaltaista. Hermosto oli siis hermosto, joka välitti näitä astraalimaailman tuntemuksia ja näkemyksiä ja synnyttävän mielikuvitusvoiman ja ulkomaailman kuuloa, tuntoa ja alkavaa näköä. Se oli suuressa määrin kohdistunut niihin toimintoihin, jotka tapahtuivat ihmisen omassa ruumiissa. Aistimukset olivat hyvin epämääräisiä ja kaukaisia, kun taas ruumiin toiminnat olivat lähimpänä. Sentähden hermosto oli

parhaasta päästä sympaattinen. Se syntyi ensin, vaikka samalla muodostui aavistus tulevasta cerebrosпинаalisesta hermostosta. Sentähden sympaattinen hermosto oli alkuperäinen ja on tekemisessä enemmän astraaliruumiin kanssa. (A. Besant: Bevidsthdens udvikling.)

Ihminen seurasi tajunnassaan ruumiinsa sisäisiä toimintoja. Hän tiesi ruuansulatuksen, hengityksen, tiesi siis, mikä oli hyvää, mikä pahaa ruumiille. Vähitellen äly kehittyi, muodostui toisin sanoen älyruumis. Mitä se merkitsi? Sitä, että havaitsemiskyky tuli selväpiirteiseksi. Astraalinen havaintokyky oli hämäräpe- räistä, selvät muodot kuuluvat älyyn. Sentähden oli tärkeätä, että ihmiskunta havainnossa pääsi yhä suurempaan selväpiirteisyyteen, sen piti saada tarkkoja aistimuksia. Jos olisi pysynyt alkuperäinen astraalinen selvänäköisyys, emme olisi koskaan kyenneet ajattelemaan selvästi. Piti rajoittua fyysillisiin esineisiin oppiaksemme ajattelemaan selväpiirteisesti. Nytkin lapsi läpikäy tämän kehityksen, ensin se ei ole ollenkaan selvillä aistimuksistaan, se saattaa esim. tavoitella kuuta taivaalta. Sentähden on totta: ei ole tajunnassa muuta, kuin aistimusten kautta saatuja kokemuksia, mutta unohdetaan, että näin on laita, jos katsomme vain älyä. Mutta on olemassa myös tunne, synnyttävä mielikuvitus, ja kun siihen vetoamme, silloin pääsemme yhteyteen uuden aistimustavan kanssa, sitä tietä kehitetään uutta klärvoajansimuotoa.

Kun nyt katsomme fyysillistä ruumista, niin neljännessä juurirodussa cerebrosпинаalinen hermosto muodostui yhtä selveämmäksi, yhtä vahvaksi kuin sympaattinen, mutta viidennessä juurirodussa on cerebrosпинаalinen vienyt voiton sympaattisesta hermostosta, niin että päivätajunnassa toimii vain cerebrosпинаalinen hermosto. Kolmannessa oli vain sympaattinen, neljännessä molemmat. Käytännössä tämä merkitsee intresantteja tuloksia. Cerebrosпинаalinen hermosto käsittää ihmisen suhdetta ulkomaailmaan, sympaattinen hermosto on tekemisissä oman ruumiimme kanssa. Kun siis

sukupuolielämä vaikutti kolmannessa juurirodussa ja tämä on yhteydessä sympaattisen hermoston kanssa, niin se merkitsi, että sukupuolielämä oli luonnollisesti ylivoimainen ihmiseen nähden. Kun se toimi, ei hän voinut sitä vastustaa, hänen täytyi noudattaa ruumiin ääntä. Tätä kuvataan sentähden lankeemuksen ajaksi, naisen eli Eevan lankeemukseksi, siitä syystä, että sympaattista hermostoa voi kutsua naiseksi. Se ei tietysti ollut lankeemus todellisuudessa, vaan käytännöllinen välttämättömyys. Voisimme merkitä näin:

III juurirotu – Eevan lankeemus – sympaattisen hermoston ylivalta – (- miinus)

IV juurirotu – vedenpaisumus – molemmat yhtä voimakkaat – (+ - plus miinus)

V juurirotu – Noakin arkki – cerebrosпинаalisen hermoston ylivalta – (+ plus)

Tällöin alkavat ulkomaailman aistimukset voimistua, samalla kuin sisäiset aistimukset heikkenevät, siis sympaattinen hermosto alkaa myöntää tilaa serebrosпинаaliselle. Ne toimivat vieretysten. Päivätajunta toimii kummankin välityksellä. Mikä oli seuraus? Se, että syntyi taistelua, kilpailu näiden aistimusalojen välillä. Ihminen havaitsi sekä ulkomaailman, että oman maailman ilmiöitä. Erilaiset johtajat vaikuttivat eri tavalla. Toiset herättivät enemmän älyä toimintaan, siis cerebrosпинаalisen hermoston kehitystä, ne opettajat auttoivat ihmiskuntaa, he olivat valkoisia, mutta toiset, jotka kiinnittivät huomiota ihmiseen itseensä, vastustivat kehitystä ja kutsutaan heitä mustiksi. Nämä kaksi voimaa johtivat ihmiskuntaa ja olivat tarpeelliset kumpikin, että ihmiset oppisivat itse päättämään, minne he tahtovat mennä. Ihmiskunta jakautui silloin. Toiset menivät mustien jäljessä, toisilla äly oli herännyt ja he seurasivat valkoisia. Synti suuri sota, joka päättyi valkoisten voittoon.

Viidennessä juurirodussa siis sympaattinen hermosto on peitossa ja päivätajunnassa toimii vain cerebrosпинаalinen. Me olemme määrättyt kulkemaan älyn tietä, emmekä saa vaipua

mielikuvituksen harhoihin. Nyt katsomme eteenpäin. Kolmannessa juurirodussa nainen lankesi, neljännessä mies ja nainen taistelivat, viidennessä mies on voitolla. Saamme siis luonnollisesti, että kuudennessa nainen on voitolla, johtavassa asemassa, vaikka tietysti mies myös pysyy saavutuksissaan. Lopullinen tulos on tietysti täydellinen harmonia, lapsi eli suvuttomuus. Voisimme jatkaa edellisiä symboleja:

VI juurirotu – Maarian ilmestys – (- + miinus plus)

VII juurirotu – Kristuksen syntymä – 0 (varsinaisesti lapsen juurirotu)

Mitä merkitsee naisen ylivalta kuudennessa juurirodussa? Sitä, että sympaattinen hermosto alkaa toimia serebrospinaalisen vieressä. Tarkoittaako se nyt sitä, että taas tulemme tietoisiksi fyysillisen ruumiin toiminnoista, sydämen, ruuansulatuksen tapahtumista? Ei se sitä tarkoita. Voimme tietysti esim. sairaustapauksissa käyttää sitä hyväksemme. Mutta sympaattinen hermosto on tekemisissä astraaliruumiin tunnemaailman synnyttävän mielikuvituksen kanssa. Tämä ei saa toimia mielivaltaisesti, vaan äly antaa sille muodot. Sentähden, kun saatamme käyttää älyämme, emme joudu enää mielikuvituksen valtaan ja meissä siis todellisesti kehittyy astraalinen klärvoajansi. Se perustuu kyllä sympaattisen hermoston toimintaan, (tshakrat, plexus solaris), mutta emme saa heittäytyä sen valtaan kadottamalla älymme. Ehdoton ehto on, että kehitys tapahtuu serebrospinaalisen hermoston avulla, että serebrospinaalinen ohjaa sympaattista hermostoa. On säilytettävä täydellinen järkevyyden ja itsetietoisuus. Tshakroja ei ole herätettävä umpimähkään, vaan opettajien neuvon mukaan. Kuudennessa juurirodussa kun sympaattinen hermosto on herännyt, niin seitsemännessä tapahtuu uusi fysiologinen muodostus; cerebrospinaalinen ja sympaattinen hermosto yhtyvät, muodostavat ikäänkuin kolmannen hermoston, lapsihermoston.

Sympaattinen hermosto kulkee selkäytimen kummallakin puolen (*ida* ja *pingala*) haarautuen ruumiin eri osiin.

Seitsemmännessä juurirodussa nämnä kolme yhtyvät uudeksi selkäytimeksi, kolmiyhteiseksi selkäytimeksi. Silloin on meihin liittynyt älyllinen klärvoajansi.

Madame Blavatsky puhuu tästä Salaisessa Opissa.

Rakastumisilmiö nykyisessä ja tulevassa ihmiskunnassa

Kun mies rakastuu naiseen, sanoo hän: tuo nainen vaikuttaa minuun niin sympaattisesti, niin kiihoittavasti. Mies tuntee sukupuolista vetovoimaa tuota naista kohtaan. Sama on tietysti naisen laita. Mitä on tämä rakastuminen? Mitä silloin tapahtuu? Nyt ehkä luulemme, että tuo nainen on niin sympaattinen, niin puoleensa vetävä ja silloin kysymme: Miksi sitten tapahtuu, että kun olen voittanut hänet, silloin huomaan jonkun ajan kuluttua, että hän käy aivan vieraaksi? Kauhukseni huomaan, etten yhtään rakasta häntä. Mistä se johtuu? Tuo nk. rakastuminen ei ole samaa kuin rakkaus. Se on erityinen ilmiö. Kun nyt nainen vaikuttaa mieheen erittäin sympaattisesti, niin silloin tapahtuu se, että tuossa naisessa ilmenevä naisellinen voima vaikuttaa mieheen niin, että nainen miehessä herää. Todelliset fyysilliset aivot, jotka ovat naiselliset, heräävät toimintaan ja herättävät sukupuolielämän, koska cerebrospinaalinen hermosto myös on tekemisissä sen kanssa. Nainen on herättänyt naisen minussa, siis en rakastu toiseen naiseen, vaan ihastun naiseen itsessäni. Se on ihana asia: se herättää miehessä runollisuuden, naisessa loogillisen ajatuskyvyn. Se on merkillinen koulu, mutta se on ihastumista itseensä. Mutta nyt minun pitäisi synnyttää rakkaus, lapsi. Se tapahtuu siten, etten erehdy luulemaan, että rakastan tuota naista. Ihminen rakastaa vain itseään, kun hän on rakastunut. Rakkaus syntyy kieltämällä itseni, jotta voisin synnyttää lapsen. Kun voitan naisen itsessäni, silloin on rakkaus syntynyt tuota olentoa kohtaan. Vaikka sen ei tietysti tarvitse kohdistua häneen, se on kuitenkin syntynyt. Silloin ei saa antaa mitään valtaa rakastumiselle. Todellinen rakkaus ei vaadi mitään, emme voi sitä pakottaa, laatia sille sääntöjä. Rakkaus on lapsi.

Emme siis voi sanoa: elämä on kaksi polaarista voimaa, miehellinen ja naisellinen. Ei ole ollenkaan niin. Nuo voimat ovat vain ilmennyksessä, takana on Jumalan sukupuoli, lapsi. Se vain voi rakastaa. Niin paljon kuin ihmisessä on lasta, niin paljon hän osaa rakastaa . . .

Nyt seuraa käytännöllinen, eetillinen kysymys: Millä tavalla voi jalostaa sukupuolielämäänsä? Ymmärrämme, että sitä ei voi millään moraalisaarnalla sivuuttaa. Kuten huomasimme, ei siveysaarna ole paikallaan siitä syystä, että nämä asiat ovat yksilöllistä laatua ja joka ihminen on tekemisissä omien vaikutelmiensa kanssa, eikä kukaan ole samassa asemassa kuin toinen. Voi kyllä antaa yleisiä neuvoja, mutta jokaisen tulee itse soveluttaa niitä. Yleiset neuvot eivät ole mitään saarnaa syystä, että ne vain esittävät itse kokemuksista saavutetun tiedon käytännölliseksi kääntämisen. Tämä kääntäminen tapahtuu jokaisen yksilön omassa tajunnassa. Kukin käyttää näin saatuja tietoja hyväkseen. Siitäkään syystä ei näitä asioita voi sivuuttaa, niistä ei voi päästä paljaalla saarnalla; niiden etiikaksi sovellettua metafysiikkaa ei voi esittää kauniilla sanoilla, sillä jokainen tietää, että nämä asiat ovat tekemisissä ei ainoastaan ihmisen aivotoiminnan kanssa, vaan päinvastoin nykyään paljon vähemmän aivotoiminnan kuin hänen sukupuolisen toimintansa, sukupuolielinten toiminnan kanssa. Nämä asiat ovat suoranaissa tekemisissä siitinelinten kanssa, siis niitä ei voi esittää muuten kuin tietopuolisesti selittämällä, miten sukupuolielimet kehittyvät ja mikä on niiden toiminta. Suoranainen siveysoppi ei voi tulla kysymykseen muuta kuin juhlatilaisuuksissa. Todellista siveysoppia ymmärtääkseen täytyy saada kuva, miten sukupuolitoiminnan kehitys on tapahtunut. Silloin ymmärrämme mihin kuljetaan. Itsestään vedämme selittävät johtopäätökset ja sovellutamme omaan kohtaamme kehityksen moraalia niinkuin ymmärrämme. Jos katsomme ihmisen fyysillistä ruumista nyt ennakkoluulottomasti, niin huomaamme, että ihmisen sukupuolielimillä on useampia

tarkoituksia, sukupuolielämä ei ole suinkaan vain suvunjatkamista varten, vaan sitä varten, että oppisimme *rakastamaan*.

Nyt ruumis on vähän eri tavalla rakennettu miehellä ja naisella, sillä miehellä on sukupuolielimellä yksi toiminta enemmän kuin naisella. saamme siis, että sukupuolielimellä on kolme tehtävää:

1. Ulostuselin
2. Suvunjatkamiselin
3. Lemmenelin

Tämä tarkoittaa, että vaikka fyysillisesti katsoen siitinelin on varsinaisesti suvunjatkamiselin, niin se ihmisen historiallis-käytännöllisessä elämässä on lemmenelin. Sen avulla ihminen tuntee suurimman nautinnon ja suurimman ruumiillis-sielullisen tuskan. Ajatelkaamme vain rakkautta ja rakastumista, joka jälkimmäinen on melkein ainoa ilmiö. Jokainen ihminen on muuten tämän elimensä orja. Hänen täytyy rakastua, eikä hän herää, ennekuin on saanut käyttää tätä elintä. Tämä juuri opettaa ihmisiä näkemään, rakastaako hän todella vai eikö. Katsellessamme ihmisen ruumiin kehitystä, näemme kuinka sikiössä ensin kehittyy nk. alkumunuainen (?) ja sillä uloskäytävä. Sitten alkaa syntyä sukuelinten alku. Ne ovat molempaa sukupuolta, ulkonaiset elimet ovat kaksisukuiset. Nyt tällä munuaisella on käytävä, sitä kutsutaan Wolffin käytäväksi, ja sukuelimellä on ulostuskanava, Müllerin tiehyt.

Alkumunuainen – sen käytävä eli Wolffin kanava = ulostuselin

Alkusiittimet – niiden kanava eli Müllerin tiehyt = sukupuolielin

Naisella Müllerin tiehyt säilyy ja tietysti myös Wolffin kanava, mutta edellinen muodostuu naisen siitinimeksi ja jälkimmäinen ulostusimeksi. Miehellä Müllerin tiehyt surkastuu ja Wolffin kanavasta muodostuu sekä ulostus- että siitinelin.

Katsoessamme historiallista kehitystä eri juuriroduissa, on alkuaan ollut tuo alkumunuainen ja sen uloskäytävä, vasta kolmannessa juurirodussa on muodostunut sukupuolielin ja vasta viimeiseksi ovat molemmat elimet yhtyneet, kuten miehessä (on nyt) 1. ulostuselin, 2. suvunjatkamiselin ja 3. lemmenelin.

Ihmiskunta on nyt sillä asteella, että sukupuolielin on hyvin suuressa määrin lemmenelin. Niinkauan kuin ihminen oli kaksisukuinen, olivat nämä elimet hänessä itsessään. Vasta yksisukuiseksi tultuaan alkoi ihmisellä valtava nautinto ja tuska. Kun eteenpäin katsottaessa kysytään, miten voi kasvaa henkisesti, silloin luonnollisesti on ymmärrettävä, ettei voi aloittaa muusta kuin siitä, missä seisoo. Vanha sääntö: „ihmisen tulee täyttää dharmansa”, merkitsee sitä, että pitää edetä henkisesti juuri siitä, missä on. Jos joku ihminen on erittäin pyhä ja puhdas, en voi sanoa: minä tahdon olla samanlainen (kuin hän), vaan pitää pyrkiä samaan suuntaan. Jos nyt ihmiskunta yleensä on sillä kannalla, että sukupuolielin on lemmenelin, niin täytyy aloittaa kolmannelta kohdasta, silloin vasta pääsemme toiseen kohtaan. Mitä merkitsee näiden kolmen kohdan jalostaminen? Ensimmäinen läksy on voittaa sukupuolielimet siinä määrin, kuin ne ovat lemmenelimiä. Toinen läksy on voittaa ne ulostuseliminä. Ensin voitettava lempi, sitten synnyttäminen ja kolmanneksi syöminen. (Viimeinen läksy okkultismissa jotain muuta kuin korupuhetta.) Syöminen voittaminen merkitsee, että täytyy osata olla kuolematon ilman syömistä. Sukupuolielimen voittaminen lemmenelimenä tarkoittaa sitä, että rakkaus syntyisi. Jotta sitä omaisimme täytyy meidän tutkia, millä kohdalla lemmenelämämme on, mitä se on, millainen sukuvietti meissä on. (Jos joku on puhdas ihminen, joka ei mitään tiedä sukuvietistä, niin jättäköön tämän kysymyksen.) Ei pidä kauhistua eikä pelästyä tämän tutkimuksen tuloksia, vaan tunnustaa ne totuudenmukaisiksi, silloin voi huomata vaikka sairaalloisuuksiakin. Ihmisen pitää tutkia, onko sukuviettiin yhtynyt semmoisia symptoomeja, että se on sairaalloinen. Voi

helposti tietää, jos sukuvietti on sairaalloista, silloin se näyttäytyy siinä, että siihen sekoittuu julmuutta, jota vastoin, jos se on luonnollinen, se herättää hellyyttä. Tämä on ensin korjattava. Täytyy kohdistaa huomio kaiken julmuuden karsimiseen luonteesta. *Ei mitään sukupuolisen pidättyväisyyden ihanteita, vaan kieltäytyminen kaikesta julmuudesta.* Tämä on selvä eetillinen johtopäätös, neuvo. Jos on julmuutta luonteessa, se yhtyy sukuviettiin ja siis on ensin puhdistettava itsestään viha, julmuus, suuttumus. Silloin sukuvietti puhdistuu siitä synnistä ja useimmat ovat sillä kannalla, että voivat näin tehdä.

Siten vasta voi alkaa sillä, että todella voittaa lemменelimen elimen, että muuttaa lemмен rakkaudeksi. Kun ihminen on synnyttänyt rakkauden, silloin sukupuolielin ei enää palvele lemменelimenä, vaan se palvelee suvunjatkamista ja kun se näin toimii, silloin probleemina on synnyttämisen voittaminen. Se merkitsee sukupuolielinten voittamista niin, ettei ihminen enää synnytä, ettei synnyttämien tapahdu sukupuolielinten avulla. Tämä tapahtuu hyvin kaukaisessa tulevaisuudessa. Synnyttämien tapahtuu fyysisesti kahden olennon välityksellä, mutta synnyttämisen salaisuus ei ole ainoastaan tässä fyysisessä maailmassa. Synnyttämistä on toisillakin tasoilla (esim. soittotaiteilijat); se voi tapahtua näennäisesti yksin (esim. säveltäminen), mutta voi myös jonkun henkimaailman olennon kanssa synnyttää. Jos kaksi ihmistä rakastaa, niin he saattavat synnyttää. Vaikkeivät he synnyttäisi fyysisesti, niin rakkaudellaan he saattavat synnyttää ajatusolentoja, kaamaolentoja. Ihminen voi myös rakastaa näkymättömiä olentoja. Jos nämä ovat hyviä, silloin heidän synnyttämänsä olennot ovat kauniita. Jos taas yhteydessä noidan kanssa, voi synnyttää demooneja.

Ei kukaan voi kulkea läpi maailman synnyttämättä näkymättömässä maailmassa. Nyt on (muodostettava) kuva siitä, miten tulevaisuudessa tulee voittaa fyysillinen sukupuolielin suvunjatkamiselimenä ja muuttaa koko synnyttäminen toiseen

kohtaan. Ihmiset muodostuvat silloin kaksineuvoisiksi siten, että synnytys tapahtuu aivojen ja puheen avulla, siis äänellä synnytetään suusta. Sitten kun on voitettu tämä synnyttämien, silloin on melkein yhtäaikaan syöminen voitettu. Ei tarvitse ottaa elämää toisilta elääkseen. Tämä on aivan kaukainen tulevaisuuskuva.

Jos nyt tahtoo puhdistaa lemmenelämää, on tärkeätä puhdistaa ulostustoimintaa, syömistä ja juomista. Täällä kysyttiin: voiko naisen ruumiissa saavuttaa viimeisen vihkimyksen? Vastasin silloin, että näyttää siltä, että korkein vihkimys otetaan miehen ruumiissa syystä, että miehellä on kolme sukupulielintä. Mahdollisesti on sillä jokin yhteys tämän asian kanssa. Emme saa ymmärtää, että Mestari olisi voittanut synnyttämisen ja syömistä. Hän on synnyttämisen elämässä. Kristus on voittanut synnyttämisen, mutta ei syömistä.

Me voimme voittaa lemmenelämän ja päästä synnyttämisen elämään.

Allekirjoittanut kopioinut Suoma Teleniukselta saamistaan muistiinpanoista, jotka P. E. itse oli aikoinaan tarkastanut. Kuitenkin S. E. & O.

Martta Jalava

Lokakuun 27 p. 1942

(Monistusta varten vahapaperille jäljentänyt P. S.)